

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat
20 cms.

ANY V. N.º 178

21 ABRIL 1927

Sant Jordi, Patró de Catalunya.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

AVIAT SORTIRÀ

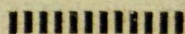
Les Estacions

Llibre de poemes

de

Lluís Bertran i Pijoan

Dipòsit central: C. Angels, 22 i 24. - Barcelona.

SANT JORDI, ROSES

Antigament, el dia 23 d'abril cada any era Sant Jordi...

Ja sento com molts lectors lleugers diuen:

—Home... de veres?... Quina estranyesa! Ara passa el mateix...

Vet aquí lo de sempre: encara no s'han rumiat una idea, el gran afany de combatre-la sense acabar de conèixer-la. Tinguin un poc de paciència, i anem al gra.

Antigament, repetesc, el dia 23 d'abril era sant Jordi; el sant aquell que mata l'aranya, animalot que els retratistes de Sant Jordi no comprenen com Buffon.

Ara bé: Sant Jordi i roses eren dues coses tan conjuntes com dia i sol, com Jocs Florals i el rei En Jaume, com escrits d'història de Catalunya i polèmiques pel senyor Bofarull. No tornar a casa amb un pomet de roses el dia de Sant Jordi, feia, en temps de nostres pares, home de molt poc més o menos: avui ens passem d'allò més maco sense les roses de Sant Jordi, sense comptar els que es passarien del sant lo mateix que de les flors.

Ara bé; un Sant Jordi sense roses és lo que no pot comprendre el senyor Badó, home de bé a carta cabal, que, a pesar de les revolucions socials i científiques, a pesar de l'any 48 i del telègraf elèctric, menja cassola el Dijous Gras, i una volta tots els anys es permet sortir a fora, amb quatre amics, per fer la favada.

Conegut el senyor Badó, permetin que ell sigui qui prengui la paraula.

Figurin-se'l el dilluns últim, a les vuit del vespre, quadrat davant d'un platillo amb arròs, guisadu de què fa ús cada nit, amb pròleg de sopa amb ceba i epíleg de lletuga. Son color és pujat com de costum, un núvol de tristesa s'estén per son front, i contempla fixament la negra cassola amb idèntica expressió que el gran Cató

degué emplear contemplant les despulles de la llibertat romana.

—Sembla mentida...—diu amb contristada veu de nas.—Aquella fira, aquella Audiència, aquelles sonates dels cegos en el claustro, ¿què s'han fet?...

I, entre sospir i sospir, hi enfonsava una costella.

—Però, senyor Badó!—li objecta un jovenet que en la casa practica el comerç d'elàstics i lligacames.—Jo crec que quant vostè cita es troba en son lloc com abans.

—Què saps tu, d'abans, cap sense judici?—replica el senyor Badó, ressentit.—De què en dius fira?... Quantes noies has vist enfirades?... És necessita un capital per comprar una toia; vuit quartos han tingut l'atreviment de demanar davant meu per un manadet de roses que a casa de l'herbolari se'n troben de més fresques... I ¿què en direm, de l'Audiència?... Aquells antics procuradors de número que empleaven cana i mitja de percala en el llaç del corbatí i que estrenaven la segona perruca el dia d'ingressar en el col·legi; aquells homes plens de formalitat i de ciència, que entraven en les sales de justícia, causant respecte als mateixos senyors de l'Acuerdo; què s'han fet, repetesc?... Busca'ls i ho veuràs: jovenets, xitxarellos, que en la seva vida han sapigut lo que era un client passat Bòria avall... Luego fica't en els salons: aquells quadros de reis, tan vells que ni es coneixia el color de la pintura ni la fusta del marc, allí s'estan fent tertúlia, ells amb ells, en un quarto retirat de la casa, llimpiats de pols i de terenyines, dugues coses que els moderns no podem sofrir, i que sense embarg imprimien cert caràcter grave als monuments de l'antigüetat, en temps dels nostres pares... Pues ¿i els agutzils? Aquelles calces curtes, aquells

4. - EL BORINOT.

espasins amb penjarolles, aquells respectables barrets de tres picos que eren com la vela d'un barco, aquella gravetat que els dies de visita de càrceles era terror dels xicots que feien campana; a on són?... Vés i veu-los al present, i un agutzil és un home com qualsevol altre. No basta: torna-te'n a la galeria i vulgues veure l'orquestra dels cegos, aquella orquesta que en altre temps i semblant diada sonava unes tocatges graves com la lectura d'un apuntament... Avui tot lo contrari: polca d'aquí, valset d'allà, i molta vanitat de peces d'òpera, que si en el teatre ja són molt dubtoses ¿què seran tocades a la porta d'una capella, dins el santuari de la justícia?... Noí, creu-me a mi: això s'acaba sens més remei...

I era una veritat com un temple, perquè el senyor Badó, que tenia l'habilitat de molts xerraires de menjar i parlar a un temps, havia dat compte del sopar per si sol, sense cuidar del seu aprenent, que l'escoltava amb un pam de boca oberta.

—Bé: ¿i com ho vol fer-ho si els cegos d'ara són així?—digué el xicot tement per l'última fulla d'escarola.

—Vegin de fer alguns altres cegos a l'antiga que tinguin més desenvolupada la consciència de la seva importància en tal siti i en semblant diada. De lo contrari, aqueixa costum es perdrà, com totes les costums bones es perden a Barcelona.

L'aprenent féu un signe afirmatiu veient que per de prompte s'havia perdut la bona costum de què ell sopés tots els dies. El marxant d'elàstics i lligacames estava prou preocupat contemplant la decadència de la seva pàtria, per reparar en la petitesa d'un aprenent que se'n va al llit sense sopar.

I a fe que al bon home li sortia la raó per les butxaques. Les bones pràctiques es perden, avui dia, ni més ni menys que els diners, és a dir, sense que ningú se n'aprofiti. Ve el dia de

Nadal, i ja és cosa estranya que es mengi gall.

—Nosaltres—diu un cap de casa—estem pels capons, que són més tendres.

¿Què té que veure més tendre o més dur, si la qüestió és de gall o de no gall?

I ¿quants dels que encara respecten la bèstia guarden el precepte de farcir-la amb prunes?...

Arriba el dijous i divendres Sant... ¿Quantes casaques amb corrioles es veuen pel carrer? Quants paraigües vermells?... A penes algun que altre *Sanjuanista* altera amb son llampant uniforme la monotonia dels demés dies de l'any.

Si jo fos home sollicitaria ser *Sanjuanista*, perquè és l'única ordre que no deixa anar en un recó d'armari el colomí blanc que remata el seu *tricuspis*.

El *Tros de paper* es declara partidari de les antigues festes de ciutat i de les tendres escenes de família.

¡Beneïts siguin els que, parlant català, no han perdut la costum de menjar tortell el dia de Sant Pau i fer suar esclopets al tió la vigília del naixement del Fill de Déu!

L'ORFANETA DE MENARGUES.

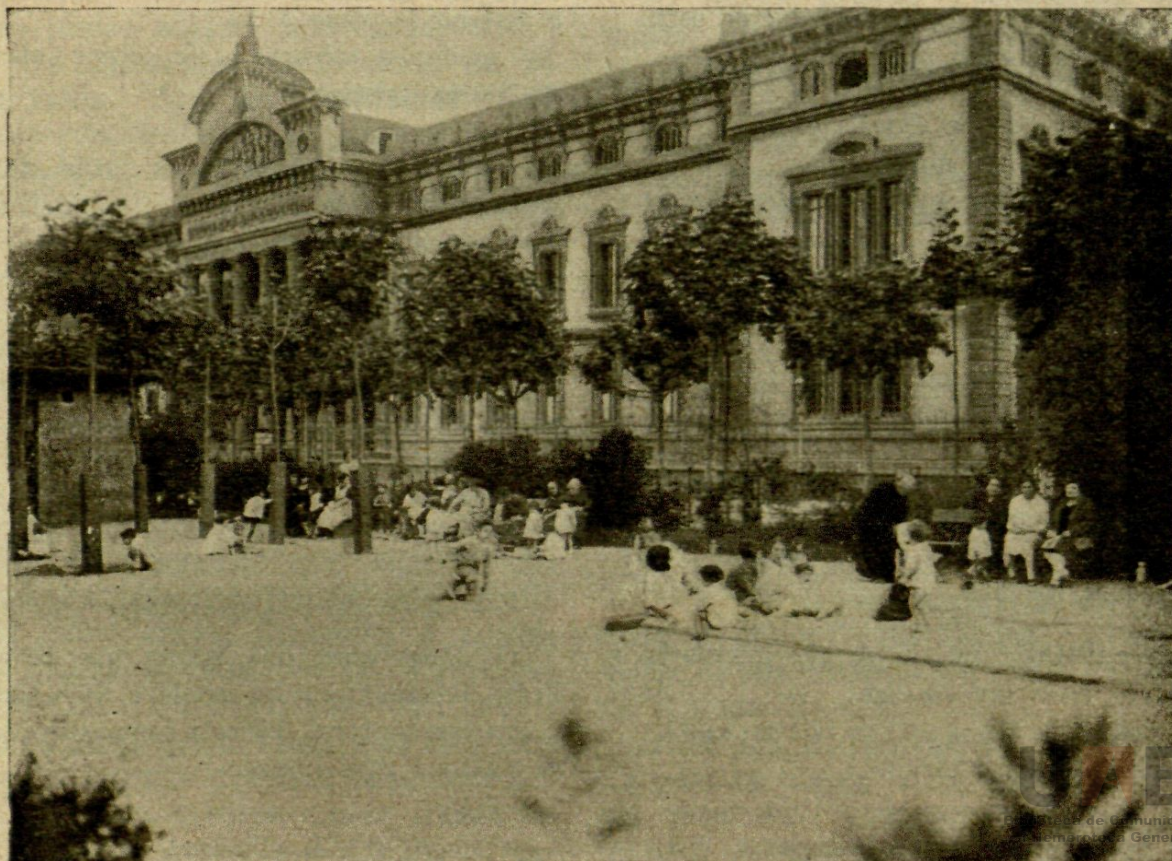
(D'“Un tros de paper”).

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

BARCELONA. — Encreuament de la Ronda de Sant Pau i Paralelo.

BARCELONA. — Plaça de jocs per nens davant l'Hospital Clínic.

6. - EL BORINOT.

L'ÀNIMA EN PENA (1)

Era una tarde, opaca columna de vapor
la atmósfera cubría
y en sombras se tornaban la gala y resplan-
del moribundo día. [dor

Finaba octubre. Inquietas las olas rebullir
sentíase del Segre.
Ni en selvas ni en alturas a refluir
ningún remor alegre.

Pompas que a la campiña vestían de verdor
al aire dispersaban
las turbulentas furias del Boreas destructor,
que intensas rebramaban.

Sobre una altiva roca que circunvala fiel
la corredora linfa,
sentábase, oprimida de amargura cruel,
desconsolada ninfa.

Ninfa que en sí atesora las galas de abril
de una blancura tanta
que la del alba eclipsa, de seductor perfil
que al descubrirlo encanta.

Allí embargada en éxtasis está.
La vista eleva i mira
fatídica tormenta que a desplegarse va
y trémula suspira.

Suspira y luego exclama: —“Señor, Señor,
revoca la condena
que a batallar me obliga. La vida és un dolor
probarla es una pena.

Los días entre angustias se pasan del mortal;
qué son las alegrías?
si alegres se coloran de sombras, al igual
disípanse los días.

Una existencia estéril. A que guardarla, a
Senyor si es tan amarga? [qué
Estéril es la mía y ay! de ella no sabré
sufrir la enorme carga.

Me cansa a mi la vida cautiva de un pensar
cruel que me devora;
desesperada ansío morir y descansar
no sonará la hora?

Miro las bruscas olas del Segre bullidor
que estrellante en la arena
y a sucumbir impulsan. La vida es un dolor,
probarla es una pena.

No he de morir. La fúria fermenta sobre mi
de próxima borrasca...
gracia. Señor, ¿horrenda va a sepultarme
ay! la postrera basca!” [aquí

Tal clama ionvulsiva la incógnita al sentir
airada la tormenta:
que de secretas ansias no atina a resistir
la cólera violenta.

Y pugna entre las iras arrebatadas van
a destruir la plana...
No acudirá a salvarla la fe celeste imán
de ánima cristiana?

Oh! si la Providencia no es sorda, no al
de la gracia implora; [clamor
y maternal amparo dispensara y favor
a aquella pecadora...

Tras la borrasca torna la atmósfera a bri-
tranquila y despejada; [llar
y logra la criatura fe y calma recobrar,
y *espera!*—Estás salvada.

LLUÍS ROCA

(1) Heus aquí una poesia que es pot
llegir indistintament en català o en castellà.
Quins trucs, abans. Aquesta composició data
de vuitanta anys enrera.

L'Exposició d'Heràldica

Dues vegades ajornada, per poder-hi incloure considerables aportacions que s'anunciaven, finalment s'obre dijous, dia 21, "al Foment de les Arts Decoratives" l'Exposició d'Heràldica que aquesta entitat ofereix a les persones de gust com una presentalla de Pasqua, plena d'evocacions i alhora de valors estètics. Totes les sales del bell casal gòtic han quedat plenes d'objectes arqueològics d'una vàlua intrínseca que sols té parió en la perfecció del treball que els ha produït i en els refinaments de la Tècnica.

El conjunt és un vertader tresor que el seny i el patriotisme de col·leccionistes i centres oficials ha posat a les mans de l'entitat per a lluïment del bon gust barceloní. Teixits, tapisseries i brodats, endavants d'altar, draps de faristol, escuts de capa pluvial i fins en un palli verdaderament sumptuós; ceràmica de totes les èpoques (únics alguns dels exemplars) i de les diferents fabricacions de la Península, des de l'andalusa dels grans reis de Granada, passant per la valenciana de Paterna que evoca la indumentària i els temes decoratius dels darrers temps dels trobadors fins a les mostres casolanes de l'art català del segle XVIII; Pintures magnífiques sobre taula, sobre tot un tríptic i una predella completament desconeguts i sobre tela, amb un retrat femení procedent de Flandes, com a peça cabdal; una sèrie nombrosa de llibres en pergamí, representant totes les modalitats de l'ennobliment, signats uns pel Rei o pels seus lloc-tinents i molts pels reis-d'armes disposats a certificar qualsevol cosa per tal d'afalagar la vanitat d'un client generós i com a complement per a donar idea de l'infinitat d'objectes que han estat marcats amb escuts: mobles, peces d'enteixinats, cuiros, treballs d'orfebreria, se-

gells de plom, de cera i d'hòstia en exemplars autèntics o en impremtes, les eines de marcar-los, joiells de pitral, ex-libris, o marques de biblioteca, cobertes de llibres, naips de jugar, pedres d'anell, medalles de prínceps i monarques, peces d'orfebreria i argenteria, i una infinitat de coses més, totes llamineres i suggestives i totes encaminades a demostrar que aquests escuts, desacreditats per l'abús, han tingut una vida autèntica, intensa, multiforme, sumptuosament incorporada al batec de l'organisme social.

Aquesta exposició és pública i tota mena de facilitats són donades als estudiosos perquè en puguin treure el màxim profit.

«Les Compagnons de Nôtre Dame»

Al teatre Romea s'estrenaren dimarts, dia 19, "Les Compagnons de Nôtre-Dame", agrupació teatral inspirada i dirigida per Henri Ghéon.

L'actuació de "Les Compagnons de Nôtre-Dame" despertà una gran curiositat entre el públic amant de les noves manifestacions teatrals i un interès vivíssim entre els elements de les diverses entitats i associacions catòliques barcelonines.

La sessió de presentació dels "Compagnons", la formava el següent programa:

M. Henri Ghéon, una conferència exposant les idees sobre el teatre de "Les Compagnons de Nôtre-Dame", seguida de la representació de "La mort a cheval", de Ghéon, i "Saint Felix et ses pommes de terre", un acte, d'Henri Brochet.

Dimecres, es representà "La parade du pont au diable" i "La farce du pendu dependu", que tan gran èxit de lectura aconseguí darrerament en la

8. - EL BORINOT.

conferència que donà Josep-F. Ràfols a les Galeries Dalmau.

En la tercera i darrera sessió es posa en escena "La bergere au pays des loups", pastoral d'Henri Ghéon i un dels èxits més sorollosos d'aquesta agrupació de França.

L'essència del teatre de "Les Compagnons de Nôtre-Dame" és aquesta: "No existirà teatre nou fins el dia que l'espectador pugui dir les paraules de l'actor al mateix temps que ell i amb la mateixa fe". Vol dir això que el teatre viu d'un intercanvi espiritual i exigeix un lloc on actor i espectador es trobin en bell acord.

Autors i actors i tots els elements que integren "Les Compagnons de Nôtre-Dame" treballen empesos per un ideal de fe i d'art. Un gran èxit.

SAN JORGE, PATRON DEL REYNO

Copiem de la revista "Aragón", publicació del Sindicat d'Iniciativa de Saragossa, ço que segueix:

S. JORGE, PATRON DEL REYNO

Porque encarnas las virtudes de nuestro Reyno, glorioso Señor S. Jorge, te reverencio.

En tí está el símbolo de nuestra raza y a tu amparo lucharemos todos por nuestro Aragón.

Cese ya, empero, el sonar de clarines y timbales.

Nos pasamos el tiempo con evocaciones líricas de glorias pretéritas, y este tiempo se pierde.

Conocer debemos todos nuestra Historia, para que sea el fuego que dé vigor a nuestros corazones; pero no debemos hacer de ella un latiguillo.

Por usarlo nuestras generaciones pa-

sadas inmediatas, hoy no se habla de glorias presentes.

Como los descendientes degenerados de nobles gloriosos, que para hacer valer su nombre han de citar a los que le dieron honra, si persistimos en el clamoreo de Agustinas, Lanuzas o Jaimes, se nos tendrá en consideración de descendientes degenerados.

El culto a nuestros viejos debe permanecer en la intimidad de nuestras almas, para fortificarlas con su práctica. Pero no lo expongamos, demasado, fuera de ellas; se hablará mal de nosotros y el recuerdo que queremos reverencial lo veremos hecho girones en exhibiciones populachistas, en ridículos de farandulerías, en encomios de botafumeiros.

Aragón fué grande (¡quién gosara dudarlo!), inmensamente grande. Mas tened en cuenta que si lo FUE, no es por nosotros. Para que este honor nos llegue, hay que cambiar con nuestra acción, el tiempo del verbo; para honrarnos y merecer aprecio es menester poder decir: Aragón ES grande.

A quienes la vocación o el Destino nos llevó al cultivo de las disciplinas históricas nos cumple el deber de arrancar al pasado sus enseñanzas, para comunicáros las a los profanos, sin estridencias, sin banales ruidos, sin mentiras ni exaltaciones.

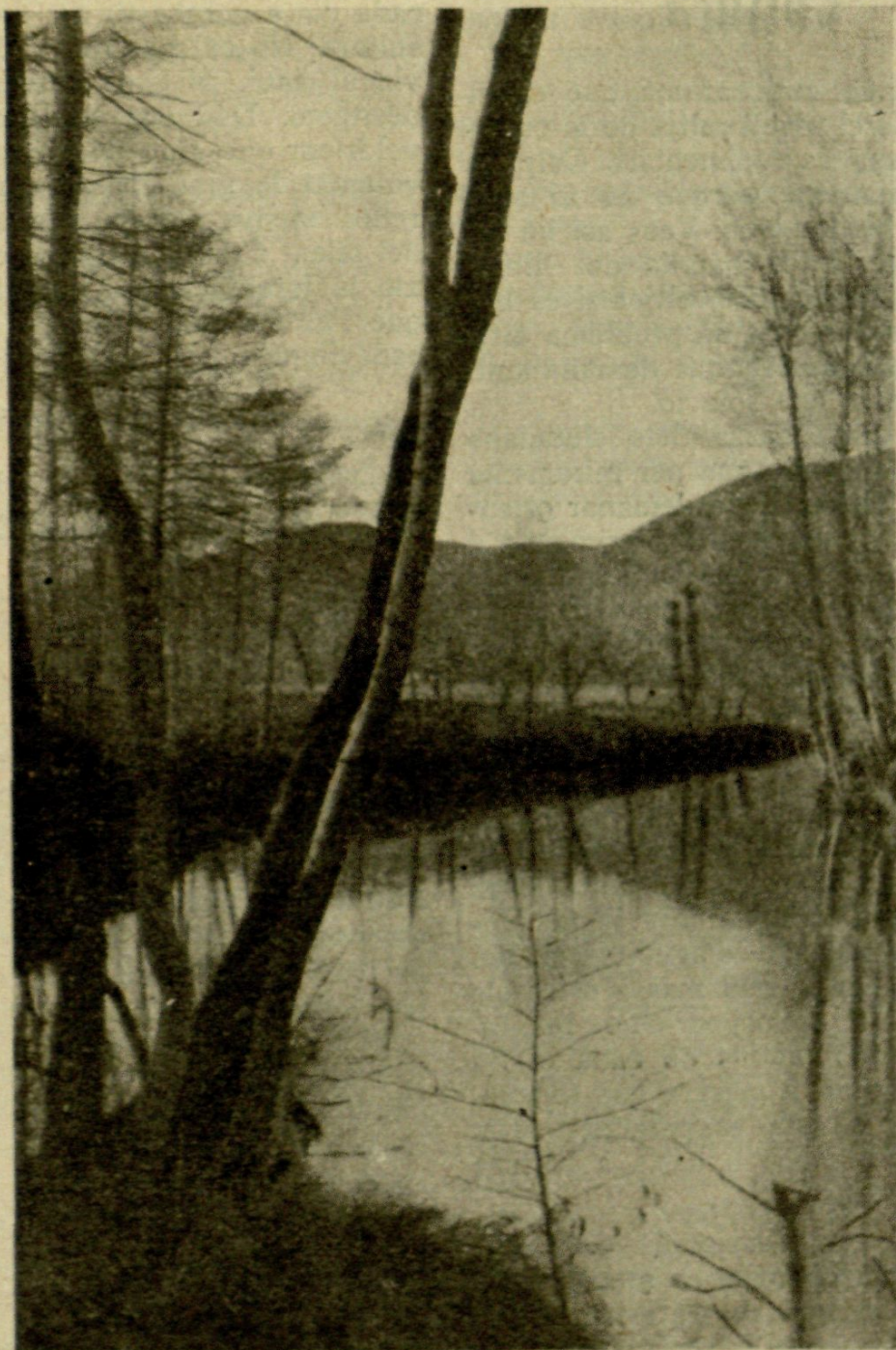
A vosotros os toca hacer vivir a esas enseñanzas una realidad actual, consiguiendo cada uno en su puesto, un esplendor, un lauro nuevo y patente para nuestra querida región.

Es hoy el día del Patrón del Reyno, la fiesta del glorioso Señor San Jorge; hoy es el día de la fiesta de nuestro pueblo; es hoy el día de Aragón.

MARÍN SANCHO

Día 23 abril del año de gracia de 1927.

UMB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Dels bells indrets de Catalunya. — Vores de riu.

Enrobustim la nostra Cultura

Un illustre amic afirma que en el nostre país el nivell mitjà de la cultura ciutadana és rudimentari. Culpa a la gent mateixa, perquè no té cura d'escollir les lectures. Veus ací un altre aspecte de la batalla del llibre. Mal si es llegeix poc, pitjor si es llegeix sense solta. Es un problema difícil aquest, però dels que demana amb més urgència una solució.

En la gran massa dels ciutadans abunden les gents que per miraments absurds s'abstenen de demanar orientacions als homes millor preparats i més cultes. Per això molta de gent que llegeix a la babalà perd un temps que podria resultar molt profitós si seguis sin una bona orientació d'acord amb les seves aficions, estudis o activitats peculiars, car els ajudaria a obtenir els generals coneixements inexcusables a la seva representació. Ultra de gent ben situada i que se'n fa cabal, molts homes de negocis, molts joves esportmens i nois de casa bona, ofereixen un aspecte d'agudització del problema. Un corrent massa estès els ha induït a no preocupar-se de res, fora dels petits motius de cada dia, i en molts casos, a mesura que esdevenen millor situats, es patentitza més que la cultura llur n oestà a l'altura de les circumstàncies.

Si un home s'enriqueix per atzar dels negocis i només es preocupa de disfrutar la fortuna, farà un pobre paper a tot arreu i sovint caurà en gestos lamentables. Pitjor si hom confia en la fortuna o en el prestigi ciutadà dels progenitors i creu que li basta. A mesura que el nivell social de cada home s'eleva creixen les necessitats culturals.

Avui que a Catalunya els petits nu-

clis selectes i els homes de ciència i alts estudis ofereixen un bell espectacle, és imperdonable que cada ciutadà no dediqui una hora, un moment de cada dia a enrobustir o a crear-se una cultura. No cal pas que tothom esdevingui savi. Ni ho pretenem ni ho desitgem. Déu ens en lliuri. Només voldríem que amb una mica de bona voluntat la gran massa ciutadana es refiés menys de la pròpia "vivor", del talent natural, per a disciplinar un xic la intelligència i cultivar-la, perquè l'ascensional camí de Catalunya esdevingués una cosa més orgànica.

F. FARRERAS I DURAN

(D'"El Pla de Bages", 18 abril).

O R A C I Ó

I

Senyor, us he cercat en la llum viva amb l'ànima abocada als cinc sentits: mon desig ha elevat la soca aspriva de mil rels i cinc branques de neguits, just com l'arbre que mira el cel de cara plantant, cadena i cor, la seva rel; que el nodriment terral, quant més l'amara tant més li dóna empenta cap al cel.

El meu cel era el blau inassolible, que és un color que es pinta al fons de l'ull; la meva terra, tot el món sensible, amb tant de goig i dol com s'hi recull. —Goig i dol; tot empeny, tot embriaga, i el viure té els mil gustos d'un vi fort! Si atreu la rosa, atia l'argelaga. Són immòbils, les coses de la mort.

II

Senyor, que heu volgut fer de la nit vasta temple de vostres constellacions, a on, com a sacerdotessa casta, dins son cor diu la lluna oracions.

on els boscos fressegen com paraules,
i passen ales i no es sent volar,
i el somni va explicant les seves faules
com un cantaire foll i llunyedà:

heu afegit així a les meves dèries,
que eren precises com els cinc sentits,
altra llei d'alegries i misèries
nades de la celístia de les nits.
—Esteneu vostra mà per damunt d'elles;
feu que us trobi en el somni pur!
Senyor, vós que ordenàreu les estrelles
per guià el navegant, quan mor l'atzur.

ROSEND LLATES.

A S A R A U

Ja no se'n diu *sarao de disfresses*:
ara se'n diu *ball de màscares*.

Tot és u, diran vostès.

No ho creguin.

Abans s'anava a sarau de disfresses,
i tant per anar a *Llotja* com per anar
a la *Patacada*, tothom se disfressava,
ballava i esbroncava.

Ara se sopa.

Tot l'any hi ha algú que voldria po-
der-se disfressar per dir-ne quatre de
fresques a son sogre, a son cunyat, a
algun veí, a algun regidor, etc.

Arriba el temps de poderho fer amb
comoditat, i ningú té res que dir-se.

N'hi ha molts que corren atrafegats
perquè no els manqui targeta; que
dues hores abans de començar el ball
ja estan empolainats, i oprimits de
mans i peus; pategen d'impaciència
com els cavalls, perquè mai acaba de
passar el temps, se cremen las sangs
perquè mentrestant se'ls desfà el llaç
de la corbata; no assosseguen...

I bé, ja és arribada l'hora.

Es un fàstic, això d'haver de ser
els primers. I deixen entrar gent.

Per últim no poden contenir-se més,
i avant.

Quina cosa! Els que van a balls

públics, quasi bé sempre hi troben
més o menos concurrència de la que
voldrien; i quasi bé tots, la segona
volta que hi van, diuen: "—L'altra
vegada estava millor".

Eh, que estrany?

Doncs, tornant als balls d'ara, els
que volen fer-hi el graciós, fan fàstic,
i els que són naturalment gracio-
sos, per miracle troben un ditxo que
faci riure.

Aquí hi ha un rotllo.

Passa una bolera petita i gruixuda,
un xic despitregada, i un tros bruta.
Es ampla de cintura, no duu cotilla
i sua.

La veuen venir i diuen:

—Noi, mira, quina una! Calleu que
ens divertirem.

—D'on surts, pilota?

—Qui t'ha enganyat?

—A on vas, amb aquest nas?

—Tu, a on tanques?

Un se li posa al davant, per a no
deixar-la passar, i li diu una indecèn-
cia a l'orella.

La bolera li dóna una revolada, li
diu *ladron*, poc més o menos; fa son
camí i tots els de la colla esclafen la
rialla.

—Què li has dit? què li has dit?
—pregunten al valent.

Ell respon, i se'n riu un; i els altres,
com han anat al ball, riuen també.

Entengui's ara que aquesta colla és
dels que s'han divertit més.

No els torna a succeir res; se miren
a totes les dones que van passant es-
perant-ne una broma, tirant ulladetes
a totes per a incitar-les, mes és en va.

Un d'ells fa un badall.

—Quina hora deu ser?

—De jorn. Jo ja voldria que fos
més tard per anar a sopar.

—Jo també, perquè veig que aquí
no hi ha la vida.

... ..
Sentades en els sillons hi ha dues
dones disfressades. Són primetes, par-
len baix.

Un jove amb el barret a l'orella i

12. - EL BORINOT.

una gran tufa de cabells que de tant en tant ell aixeca, se les mira d'un tros lluny.

—Si serà ella? Si no ho serà?

Passa una hora, passa una hora i mitja...

L'home, tot passejant, passa ben arrimat per la parella, s'hi frega perquè s'adonin d'ell, i tan fort ho fa, que la més prima aixeca el cap.

—Jo ho sabré.

—Elles s'estan a sota d'un palco. Si? Ell que lloga el palco i se n'hi entra sense fer remor, i escolta per darrera, a veure si la coneix per la veu.

Mentres sona la música, no pot sentir-la; mes, així que para, posa l'orella i sent una veu esquerdada que diu:

—Jo hi poso escalunyes i moixarons, i cregui'm que és cosa d'aferrusar-s'hi.

Malvinatge la vella!—diu l'home.

Ell se pensava que era una pèrfida voluble, i es troba amb una dona inhibida, pel tribunal dels anys, de tota infidelitat.

Una pastora tota plena de penjarelles retenyides s'acosta a un dels que encara van al ball per a tenir una excusa per portar guants blancs, una volta a l'any.

—Ola, Jaumet! Adiós, adiós!

La fila de la pastora és de poc tono. L'enguantat li fa mala cara, i només li diu:

—Adéu.

Ella coneix que el mortifica, i se li atura.

—Què tal; encara guanyes vint-i-cinc duros?

Ell, amb una mirada s'entera de si algú els escolta, i, acostant-s'hi, li diu baixet:

—Sí, dona, sí. Qui ets?

Però ella li respon cridant:

—Sóc una que l'any passat cada dia et veia quan te feies la truita al dematinet per endur-te-la a l'escriptori. Escolta: ¿que encara tens qui et renta de franc?

Ell està cremat: fins fingeix una rialleta i respon:

—Sí, encara, encara. Que coses saps!

—Oh, si te les deia totes. Adéu, adéu, adéu, adiós, adioooooos!...

L'home no es diverteix. Rumia, i diu:

—Si molt convé, és la germana de la dispesera. Si ho sabia de cert, demà em buscava dispesa nova.

Se li acosta un company.

—Aire amigo! Es dir que tenim pastora, eh?

Ell fingeix que vol fingir, i respon:

—No sé qui deu ser, i daria quatre duros per averiguar-ho. Noi, no es pot dar un pas que tot seguit no se sàpiga.

—Que t'ha dit coses fondes?

—Poc m'ha dit; però jun... Lo que més me crema és que, si és cert lo que presumo, es capaç de comprometre...

—Noi, qui es menja la carn que rosegui els ossos. Arregla't. Adéu, vina a sopar.

—Després. Ara no tinc humor i espero una cosa.

El company se'n va i diu als altres:

—Minyons! ¡Quin esbronc se n'ha dut en Jaumet! Se pensava dur molt amagat un tràfec amb una pastora, i ara mateix l'acaba de plantificar al mig del saló.

Entretant en Jaumet, que ja s'afigura que l'altre h'ocontarà i que un altre creurà que és cert lo del tràfec inventat per donar-se llustre, ja gosa més que si el fet sigués cert.

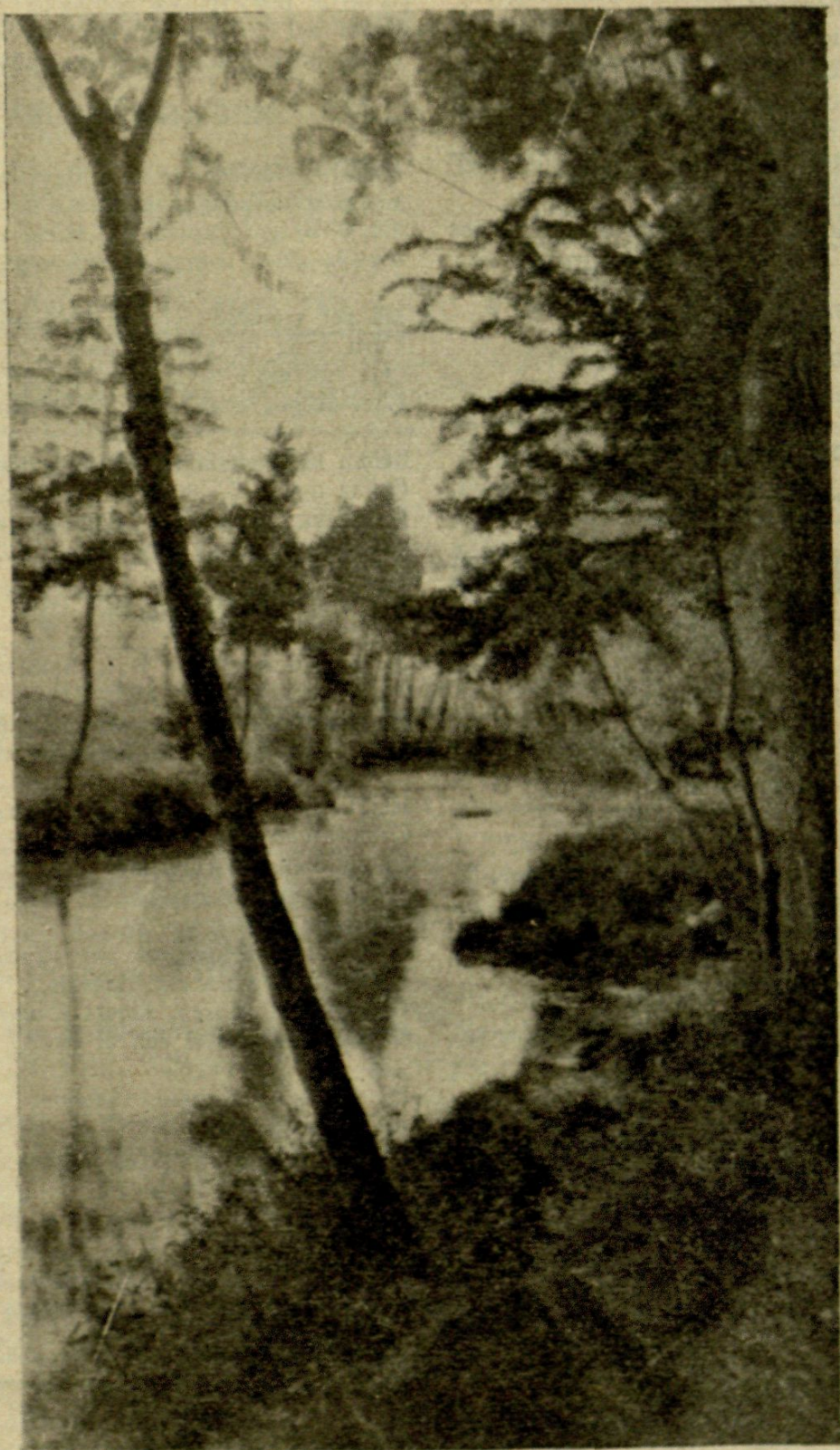
Ja es diverteix; ja té gana, i, per a donar més color de veritat a sa enganyifa, fa veure que busca a algú. mira tot esbarriat, i, si algun company vol entretenir-lo, diu:

—Dispensa'm un moment. Aviat ens veurem.

—Ah!—li responen amb malícia.—Fes, fes, no et vull destorbar.

—Ca! no!—replica ell, mig rient.—Si no és res...

Ja la gent s'ha cruixit: tothom va ple de pols; ja s'ha esqueixat i alfom-

Dels bells indrets de Catalunya. — Vores de riu.

14. - EL BORINOT.

bra; ja han caigut sis o set parelles en el galop infernal.

Els estudiants xiulen i fan el gos; compareixen al saló gent que ja han anat a buscar els abrics. Els ramats de cabres ja recorren la ciutat.

La meitat dels que ixen del ball se'n van dient:

—Vet aquí un grapat de pessetes fora de la butxaca, i a l'últim per res. Ja voldria ser al llit.

Toquen l'ase, s'embossen...

I l'endemà hi tornen.

X. (*Robert Robert*).

(D'“Un tros de paper”).

LA MORT DEL LLOP DE GUBBIO

Ai Gubbio, Gubbio!

Quina tristor.

Ai Gubbio, Gubbio!

S'és mort el llop!

Van lamentant-ho les greus campanes.

Van repetint-ho: “Prin-ban, kling-klong”.

A tons solemnes les “majorales”,

Les més petites a ploricó.

Serà un incendi? Serà un tumulte?

Tot s'esborrona el senyor Rector

Puja a la torre i a crits pregunta:

Què toques, ara, campaner foll?

Salta que salta de corda a corda,

Com un gorila, s'hi penja el Boig.

Tira que tira, toca que toca,

Va udolant sempre: S'és mort! s'és mort!

Ai Gubbio, etc., etc.

Gubbio es desvetlla tota esverada

Gubbio pregunta's: doncs, què és això?

I, a corre-cuita, vola a la plaça;

ja bull de torxes; ja hi és tothom.

Fa de les seves la fantasia

I augmenta el pànic i el seny va orb;

Ningú no aporta bri de clarícia;

Gubbio, a les fosques, veu visions...

Fins que, de sobte, les clotxes callen
I de la terra baixa un udol;

l'udol del pobre campaner clama:

clama horridíssim: “S'és mort! s'és mort!”

Ai Gubbio, etc., etc.

Vina!—li criden.—Cuita, davalla!

Si no et despenges, penja't d'un cop!

Ve el Boig i explica's a xarbotades:

tota la plaça trenca en singlots.

Ell per comanda de ca la Vila

Cura tenia de Germà Llop,

Que fidelíssim sempre el seguia:

L'un el gos era, l'altre Sant Roc.

“Com s'enguardaven sos ulls d'angoixa(
Quina agonia”—somica el Boig;

La meva dreta cerca amb la pota.

“Me va somriure... i ha mort! s'és mort!”

Ai Gubbio, etc., etc.

Se sent dels gossos la udoladissa

I els remats belen amb desconsol.

Puix s'estimaven, des d'aquell dia

Que a Francesc feia pacífic vot.

Els vells recorden: A vora nostre

Cada hivernada prenia el sol,

Si un d'ells moria's fins a la fossa

N'acompanyava, cap-piu, el cos...

I als gais batetjos, mai no mancava

I reia, reia, vora els bressols...

Ah, com el ploren, ninets i mares!

Com li obririen el cel, al mort!

Ai Gubbio, Gubbio!

Quina tristor!

Ai Gubbio, Gubbio!

S'és mort el Llop!

Al Crist Llaor.

BARTOMEU BARCELÓ

(D'“El Dia”, de Terrassa; 8 abril).

JAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

Pintura i Decoració

FRANCESC FERRER. Aragó, 193

PINTURA DECORATIVA.-Papers pintats.
Rètols.— Viladomat, 52.-Barcelona.

.. PINTURA de Cotxes i Autos
Joan Mir.—Villarroel, 126

Tallers Castellanas. Escultura religiosa.— Balmes, 123. T. 2318 G.

Ferros artístics, especialitat amb els encàrrecs. JOSEP FLÓ. Aragó 277

Tenyits, rentats i aprestos. C. de Cent, 319. (Ssal., E. Granados 64)

TINTORERIA CATALONIA. Tenyits i rentats econòmics. Aragó, 339

Electricitat. CARLES ROSELL
Calabria, 95. Telèfon 1592 H.

Instal·lacions, aigua, gas, electricitat i reparacions. G. TOMÀS Tallers 76

Electricitat i Lamp. MARCELÍ ROVIRA
Plassa Pi, núm. 2.-Barcelona.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques
ALFONSO MAÑER.-Villarroel, 173 bis

Instal·lacions i reparacions elèctriques.—Roselló, 207. Telèf. 2989 G.

Reparació de tota classe màquines elèctriques. D. AGUELO. Aragó, 359

PATENTS I MARQUES

A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

Llibres, els millors
EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC
(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

LA FIRA DEL BOSCH. — *Joguines.*
Rambla del Prat, 2. - Barcelona, G.

Ceràmica i Rajoles
CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

Articles Fotogràfics i Ràdio
PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18

Articles fotogràfics i ràdio
V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Tapiceria, cortinatges i sillons confort. Consell de Cent, 336, baixos

CASA SIBECAS. Articles per a tots els Sports.—Aribau, núm. 35.

Moneders, Carteres i Petaques (F.)
R. Torres.—Plassa del Pi 2.-Barna.

Fàbr. Articles de pell i per a regal.
Perfum. M. OLLER. Casanova, 117

VIDRES, Cristalls plans. - T. Garcia.
Panadès, 1. Tel. 1166-G. — Barna.

GANIVETERIA ROCA
Plaça del Pi, núm. 3

Esmolet i paraiguer, afinació de tota mena de tall. Bruch, núm. 71.

Bicicletes, Motors, Export
J. BENEDIT. Aragó, 270

BICICLETES I ACCESSORIS, nous i usats.
Creu Cuverta (prop Calàbria)

REPARACIÓ I LLOGUER DE BICICLETES.
J. Teixidor.—Carrer Rocafort, 29

L. RICART. Bicicletes, accessoris, major i detall.—Trafalgar, 41

FIXOLINA **CANIGÓ**

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

LLÀTZER DE TORMES

el clàssic de l'humor
demaneu-lo a totes les
llibreries.

2
Pessetes.

SALA PARÉS
Establiments MARAGALL
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

FÀBRICA DE LLONGANISSES
la millor de la nostra terra

TELEFONS

A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS
Quingles i Escaler
CASTELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)

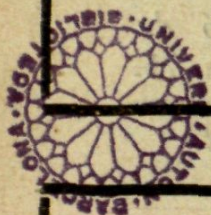
IGNASI FOLCH I TORRES

UNA DONA

Novel·la contemporània.

A TOTES LES LLIBRERIES

Preu: 3'50 pessetes.

LO GAITER DEL LLOBREGAT

Poesies de Joaquim Rubió i Ors
Amb un pròleg d'Antoni Rubió i Lluch

Edició Políglota. Volum IV, 1849-1885.

Més de 300 pàgs.

Rústega: 5 ptes. - Enquad. en tela: 6 ptes.

Editorial Altés. - Angels, 22 i 24. - Barcelona

BICICLETES. Construcció i reparació,
i demés accessoris.—Bailen, 85.

Sastreria Guilemany, vestits i for-
mes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G

Demaneu la faixa ELITE recomana-
da pel cos mèdic.—Via Laietana, 54

Venda d'ORTOPEDIA i articles
d'higiene maj. i det.—Provença, 195

FRATERNUS. Agència de Negocis
Plassa Catalunya, 3, 2.º, 1.ª.-Barna.

Rellotgeria PAHISSA. Adob de re-
llotges. Joies.—Mallorca, 330.-Barc.

Caixes cabals des de 200 ptes. totes
d'acer.-P. Marquilló. Mallorca, 125

ESTORAS I CARPETS COCO.-Ll. Gibert.
P. Urquinaona, 8. Tel. 713 - S. P.

MOBLES (Fàbrica).—E. Dalmau
Plassos i comptat.—Mallorca, 178

MOBLES D'ART.—Decoració y res-
tauració.—València, 281

Mobles de tots preus. - A. Navarro
Casa fundada en 1892.—Balmes, 70

NINES. Manufactura. Gran Assortit
Joaquim Costa, 21 (antes Ponent)

res/172